Εναλλακτικές ή συμπληρωματικές ή αναπληρωματικές θεραπευτικές μέθοδοι (Ομοιοπαθητική, Βελονισμός κλπ) (Αθανάσιος Β. Αβραμίδης, Καθ. Παθολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2006

Βελονισμός, Ομοιοπαθητική, Ρεφλεξολογία ή Ζωνοθεραπεία, Οστεοπαθητική, Μαγνητοθεραπεία, Σιάτσου, Γιόγκα, Διαλογισμός, Μακροβιοτική, Οργονομία, Αρωματοθεραπεία, Ανθοϊαματική, Χρωματοθεραπεία κ,λπ.

Είναι αυτές οι μέθοδοι συμβατές με την Ορθόδοξη πίστη και ζωή;

Επιστήμη είναι η γνώση του επιστητού, δηλαδή εκείνου το οποίο μπορεί να γίνει γνωστό με την παρατήρηση και το πείραμα Και η Ιατρική, ως θετική επιστήμη, πρέπει να υπακούει σε ορισμένες παραδοχές, μεταξύ των οποίων κυριότερες είναι: α) η πραγματική ύπαρξη των δεδομένων, β) οι φυσικές αισθήσεις οι οποίες δίνουν μια αξιόπιστη αντίληψη περί του υπαρκτού φυσικού κόσμου, γ) ότι τα παρατηρούμενα αποτελέσματα των φυσικών γεγονότων έχουν αιτίες και δ) ισχύουν οι κανόνες της λογικής και του ορθού λόγου. Όταν δε απουσιάζει μία από αυτές, δεν μπορεί μια επιστήμη να θεωρηθεί ως θετική επιστήμη. Για τις θετικές επιστήμες μάλιστα υπάρχουν κάποιοι περιορισμοί, βασικότεροι των οποίων είναι, ο περιορισμός στα μετρήσιμα γεγονότα και στην έρευνα του τρόπου των φυσικών φαινομένων, όχι δε και του σκοπού. Διότι σε τέτοιες περιπτώσεις μπορεί να πρόκειται για σοφίσματα, με λήψη του ζητουμένου ως αποδεδειγμένης αλήθειας,

Η Επιστημονική Ιατρική διεθνώς είναι μία. Αναθεωρείται δε συνεχώς και ανανεώνεται βάσει και όλων των νεοτέρων επιστημονικών δεδομένων. Δεν χρειάζεται επομένως η επιστημονική ιατρική τις οποιεσδήποτε εμφανιζόμενες ως "εναλλακτικές", ή "συμπληρωματικές", ή "αναπληρωματικές", ή τις διάφορες χαρακτηριζόμενες ως "παραδοσιακές" θεραπευτικές μεθόδους.

Η Φιλοσοφία είναι σύστημα αρχών. Μια φιλοσοφική θεωρία λαμβάνεται, ή τοποθετείται, ως υπόθεση, για να εξηγηθεί ή να ταξινομηθεί, ορισμένη σειρά γεγονότων. Την οποία ο φιλόσοφος θέτει ως προσωπική αντίληψη ή άποψή του π. χ. για την προέλευση του κόσμου και της ζωής. Εξ ου και η ποικιλία των φιλοσοφιών. Κατά τους φιλοσόφους, η ορθή χρήση της λογικής αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση για κάθε θεωρητική διερεύνηση. Επίσης η αιτιότητα, η αποφυγή αντίφασης, η

ταυτότητα και η τελικότητα αποτελούν λογικές ερμηνευτικές αρχές στη φιλοσοφία και την μεταφυσική.
Η Μεταφυσική, είναι μια έννοια, η οποία εισήχθη στη Φιλοσοφία από τον Αριστοτέλη (384-332 π.Χ.), ο οποίος ασχολήθηκε και με τα, "Μετά τα Φυσικά". Δηλαδή με εκείνα τα οποία βρίσκονται πέρα από τα φυσικά και πέρα από τα όρια της εμπειρικότητας, αναζητώντας τις "πρώτες αρχές και τα αίτια της δομής του σύμπαντος", πλάθοντας έτσι και τις φιλοσοφικές του θεωρίες για τον κόσμο και τη ζωή. Το "επέκεινα", εκκλησιαστικώς, ανάγεται στα "της άλλης ζωής".
Η Χριστιανική Μεταφυσική, είναι εκ θείας αποκαλύψεως, και παραμένει έξω από κάθε φιλοσοφία.
"Οι εναλλακτικές, οι αναπληρωματικές, οι συμπληρωματικές και οι αναφερόμενες ως παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι", όπως και όλες οι "ενεργειακές θεραπευτικές" (οι οποίες ανέρχονται σε περισσότερες από χίλιες, μεταξύ των οποίων ο Βελονισμός, η Ομοιοπαθητική, η Ρεφλεξολογία ή Ζωνοθεραπεία, η Οστεοπαθητική, η Μαγνητοθεραπεία, Σιάτσου, Γιόγκα, Διαλογισμός, Μακροβιοτική, Οργονομία, Αρωματοθεραπεία, Ανθοϊαματική, Χρωματοθεραπεία κ,λπ.), **δεν ικανοποιούν τα απαραίτητα και υποχρεωτικά κριτήρια για μια φιλοσοφία.** Πολύ δε περισσότερο τα κριτήρια των θετικών επιστημών, μεταξύ των οποίων και η Επιστημονική Ιατρική. Τις θεραπευτικές αυτές συλλήβδην και χάριν συντομίας, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών (ΙΣΑ) τις εχαρακτήρισε, επιστημονικώς, ως **"Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους"** (συντετμημένος δε ΑΝ.ΘΕ.Μ., όπως θα αναφέρονται εις το εξής).
Οι περισσότερο γνωστές από τις "ενεργειακές θεραπευτικές μεθδους", μερικές από τις οποίες αναφέρθηκαν ανωτέρω, **επικαλούνται την επενέργεια μιας εξωτερικής "Κοσμικής" ή "Συμπαντικής" ενέργειας, ή "Δύναμης", ή και "Παγκόσμιας Συνείδησης"**. Η οποία, ως η **"Υπέρτατη Αρχή"**, ή το **"Ένα"**, ή και το, (εξ αυτού δε και ο αυτοχαρακτηρισμός όλων των ΑΝ.ΘΕ.Μ. ως "ολιστικών" θεραπευτικών μεθόδων) "ρέει και εισδύει παντού".
Ο άνθρωπος λοιπόν **(κατά τους ακολουθούντες τις θεραπευτικές αυτές) ως μια συσκευή, "δέχεται και αποκρυπτογραφεί αυτήν την κοσμική ενέργεια, ανταλλάσσοντας με αυτήν ενέργεια από την δική του ενέργεια** , αυτήν δηλαδή του σώματός του. Και με την αμφίδρομη αυτή "λειτουργία" -όπως ισχυρίζονται- προστατεύεται ο άνθρωπος από την αρρώστια Και μέσω αυτής αποκαθίσταται η υγεία στον άρρωστο. **Ειδικότερα**:

1. Οι του Βελονισμού:

Οι του Κλασικού Κινεζικού Βελονισμού ασπάζονταν την ύπαρξη των "13 Κουέι, δηλαδή των "κακών δαιμόνων", τους οποίους έπρεπε να εξοντώσουν με τις βελόνες εισάγοντάς τις στα "13 Χουέ" (δηλαδή τα "13 σημεία" εισόδου τους στον οργανισμό, για να θεραπεύσουν έτσι τους αρρώστους. Αργότερα, όταν στην Κίνα ενστερνίσθηκαν το φιλοσοφικό σύστημα του Ταοϊσμού, προέκυψε ο Παραδοσιακός,

πλέον, Κινεζικός Βελονισμός, με τα Γιν και τα Γιανγκ, ως τους δυ "ενεργειακούς πόλους". Οι οποίοι και αποτελούν τις δυο βασικές αρχικές δυνάμεις ή "Αρχές" του Ταοϊσμού. Κατά τον οποίο, οι δυο αυτές "αρχές", δημιούργησαν τον Ουρανό (είναι ο "Πατέρας"), τη Γη (είναι η "Μητέρα") και τον Άνθρωπο (είναι ο "Υιός"). Οι "αρχές" αυτές Γιν και Γιανγκ, βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό αλλά και συνεχή συνεργασία, χάρη στον Μεγάλο Νόμο του Ταό, που είναι η Τρίτη Αρχή. Από την ποσοστιαία δε συμμετοχή του Γιν και του Γιανγκ, συγκροτείται, αθροιστικώς, το "όλον" (εξ ου και "ολιστικός" ο Βελονισμός).
Το πώς γίνεται η διάγνωση των νόσων, ή το πώς αναγνωρίζεται και το πάσχον όργανο (από την ποιότητα των 24 ποικιλιών του σφυγμού και από τις μεταβολές στη χροιά διαφόρων περιοχών του προσώπου), όπως και το πώς γίνεται η πρόγνωση για την αρρώστια, αλλά και η πρόβλεψη για μια μοιραία έκβαση της κάθε αρρώστιας, είναι πολύ πέρα από τις δυνατότητες του χώρου, ο οποίος παραχωρείται για ένα τέτοιο δημοσίευμα. Χρειάζεται πάντως βιβλίο ολόκληρο. Όπως και για τα σημεία του βελονισμού, τα οποία είναι διαφορετικά ανάλογα με τις ώρες της ημέρας, τις εποχές. Αρχικώ, αυτά ήσαν 13, όσοι δηλαδή και οι "κακοί δαίμονες" -τα "Κουέι"- για την πρόκληση των διαφόρων ασθενειών. Έγιναν αργότερα 365 (όσες και οι ημέρες του έτους) και ήδη έχουν γίνει περισσότερα από τα 3.500. Τα οποία κατανέμονται σε 12 θεωρητικούς "μεσημβρινούς" (όσοι και οι μήνες του έτους). Χωρίς μάλιστα μια οποιαδήποτε σχέση των "μεσημβρινών" αυτών, με την ανατομική θέση ή την πορεία των νεύρων. Όπως και, χωρίς ουδεμία οργανική υπόσταση συσκευών υποδοχής ερεθισμάτων στα σημεία του βελονισμού, άλλα και χωρίς τις οποιεσδήποτε φυσιολογικές, φυσικοχημικές η φυσικοηλεκτρικές μεταβολές, στα σημεία του βελονισμού.
Οι θεωρίες προς ερμηνεία της δράσεως του βελονισμού, διαδέχονται η μία την άλλη, αφ' ότου οι Δυτικοί Βελονιστές αποστασιοποιήθηκαν από τον Παραδοσιακό Κινεζικό Βελονισμό. Με την "άνθιση δε του ηλεκτρισμού τον 19ο αιώνα", πέρασαν στις διάφορες θεωρίες του "ηλεκτροβελονισμού". Αργότερα, ανέπτυξαν τη θεωρία της "Διαδερμικής Νευρικής Διέγερσης" (Transcutaneous Nerve Stimulation - T.N.S. "τενς", από τα αρχικά των λέξεων αυτών) εισάγοντας λεπτές πλέον βελόνες στο δέρμα. Τελευταίως δε, επενόησαν την "νευρωνική θεωρία", με τη λειτουργία των νευρομεταβιβαστών. Διατηρούν, όμως και με αυτήν, όπως και με όλες τις άλλες, τα ίδια ακριβώς βελονιστικά σημεία, κατατεταγμένα στους ίδιους 12 νοερούς "μεσημβρινούς".
Το πώς εκτελείται ο βελονισμός και το πώς ερμηνεύουν αυτά τα οποία επιδιώκουν δια του βελονισμού, για την περιγραφή τους, χρειάζεται και γι' αυτά, άλλο ένα βιβλίο.
Τα αποτελέσματα της βελονιστικής θεραπευτικής, εκτιμώμενα με επιστημονικές μεθόδους αξιολογήσεως, δεν είναι καλύτερα από εκείνα με τα εικονικά φάρμακα, ή placebo, ή ψευδο-φάρμακα Η επιστημονική ιατρική εκτιμά ότι, τα αποτελέσματα της βελονιστικής θεραπευτικής είναι προϊόν αυθυποβολής ή της προσδοκίας, δηλαδή περισσότερο της ελπίδας ιάσεως.

Τα προβλήματα τα οποία δημιουργούνται με τον Βελονισμό, έχουν πρωτοπεριγραφεί από τον διάσημο της εποχής του βελονιστή Πιέν Τσιουέν (403-321 π.Χ.) στο βιβλίο του Nan King με τα 81 "Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού" (Μετάφραση Φ. Π. Ρώσση, έκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, 1995). Το περισσότερο ενδιαφέρον όμως είναι με τις περιπτώσεις όπου οι βελονιστές ασχολούνται με την αντιμετώπιση του πόνου, χωρίς να μελετούν τον άρρωστο για την αναζήτηση της αιτίας του και χωρίς να ασχολούνται με την αντιμετώπιση της αρρώστιας, η οποία τον προκαλεί. Όπως συμβαίνει με τους "πρακτικούς" βελονιστές, οι οποίοι δεν είναι γιατροί. Στις περιπτώσεις αυτές, η ασθένεια παραμελείται και, ανεξέλεγκτη πλέον, συνεχίζει την πορεία της με προφανείς τους κινδύνους.
Ο Βελονισμός, όπως είναι γνωστό, δεν ασκείται μόνον από γιατρούς. Ο οποιοσδήποτε μπορεί να δηλώσει Βελονιστής. Και στην Ελλάδα πολλοί από τους βελονιστές είναι πρακτικοί, δηλαδή μη γιατροί. Έτσι άλλωστε προκύπτουν και κατηγορίες για "αγυρτία, απάτη, τσαρλατανισμό και κομπογιαννιτισμό". Οι βελονιστές του Κλασικού και Παραδοσιακού Κινεζικού Βελονισμού, δέχονται ότι με τις (χωρίς αυλό) βελόνες τους, "συνδέουν την παγκόσμια ενεργειακή δύναμη" με την διαταραγμένη εσωτερική ζωτική δύναμη των Γιν και των Γιανγκ, η οποία, αυτή είναι εκείνη που συνιστά την αρρώστια. Και για να την θεραπεύουν, ενεργούν ως οι μεσάζοντες (Medium). Θεμελιωμένος δε ο Παραδοσιακός Κινεζικός Βελονισμός στον Ταοϊσμό, έχει άμεση σχέση με τις Ινδουιστικές Θρησκείες.
Επιβλήθηκε ο Βελονισμός στην Κίνα προ αρχαιοτάτων χρόνων, από τον επωνομασθέντα "Κίτρινο Αυτοκράτορα", τον Χοάνγκ Τί (Hoang Ti), ως η αποκλειστική θεραπευτική μέθοδος. Με διαταγή του στην οποία έλεγε και το εξής: "Θέλω από εδώ και εμπρός, αντί για τα διάφορα γιατροσόφια, να χρησιμοποιούνται μόνο βελόνες από μέταλλο, για να επαναφέρουν την υγεία στον άρρωστο λαό μου". Στον ίδιο δε αυτόν αυτοκράτορα αποδίδεται και το Νέι Κινγκ (Nei King), δηλαδή η "Ιερά Βίβλος" του Βελονισμού.
Ο Βελονισμός επομένως, θεμελιωμένος πάνω στη φιλοσοφία του Ταοϊσμού των Κινέζων η οποία έχει αναχθεί σε θρησκεία με προεκτάσεις και σε διάφορες Ινδουιστικές θεότητες, θα πρέπει να ενδιαφέρει άμεσα την Εκκλησία μας, για την προστασία των πιστών της από πνευματικά ολισθήματα.

2. Οι της Ομοιοπαθητικής

Ασπάζονται όλοι τους απαρεγκλίτως, τους 291 "αφορισμούς" ή δόγματα, ή κανόνες, ή αρχές του ιδρυτού της Ομοιοπαθητικής, του Sameuel Hahnemann (Χάνεμαν, 1755-1843). Ο οποίος με το βιβλίο του "Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης" το 1810, παρουσίασε τους δυο νόμους του για την ομοιοπαθητική. Αυτοί δε ήσαν: α) ο νόμος των "ομοίων" (εξ ου και "ομοιοπαθητική" η θεραπευτική του) και, β) ο νόμος της "δυναμοποίησης". Αυτούς τους "νόμους", τους "ανακάλυψε" ο Χάνεμαν κατά την προεπιστημονική περίοδο της ιατρικής, δηλαδή προ της ανακαλύψεως των μικροβίων, των αντιβιοτικών και των εμβολίων.

Ο καθηγητής της πειραματικής φαρμακολογίας Γ. Ιωακείμογλου, πριν από 80 χρόνια περίπου, είχε αποδείξει, το έγραψε στο βιβλίο του "Φαρμακολογία" και εδίδασκε στα μαθήματά του (Όχι δε μόνον αυτός) ότι: "ο νόμος των ομοίων" ήταν μία αυταπάτη του Χάνεμαν. Ο δε "νόμος της δυναμοποίησης", με την οποία "εκπνευματίζεται" η ύλη, αποδεικνύεται να μη διαθέτει τα απαιτούμενα επιστημονικά ερείσματα.
Είναι δε πράγματι περίεργο το ότι, οι σημερινοί ομοιοπαθητικοί συνεχίζουν να "πιστεύουν" στη δυναμοποίηση των "φαρμάκων" τους. Να δέχονται δηλαδή ότι, τα ομοιοπαθητικά τους παρασκευάσματα προερχόμενα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, έχουν μέσα στην ουσία τους μια "εσωτερική δύναμη". Ένα είδος "κρυμμένης ενέργειας", η οποία "απελευθερώνεται" με την αραίωση, των μεν διαλυτών μέσα σε νερό ή οινόπνευμα, των δε μη διαλυτών με την ανάμειξή τους με άμυλο ή γαλακτοσάκχαρο. Με την προοδευτική δε αραίωση, ύστερα από τους πρώτους λίγους βαθμούς αραίωσης, -όπως και οι ίδιοι άλλωστε το παραδέχονται- φθάνουν σε αραιώσεις τέτοιες, ώστε να μη υπάρχει πλέον ούτε ένα μόριο από την ουσία στα αραιώματα. Τις τέτοιες δε αραιώσεις τις χρησιμοποιούν ως "τα φάρμακα τους". Ισχυριζόμενοι ότι, μέσα σε αυτά υπάρχει μια "νέα μορφή ενέργειας", η οποία και αυξάνεται ακόμη περισσότερο στις μεγαλύτερες αραιώσεις, με την δυναμοποίηση. Η οποία γίνεται με δονήσεις ή ταρακουνήματα του διαλύματος, ή με την λειοτρίβηση του αραιώματος στο γουδί του φαρμακοτρίφτη. Τώρα, όμως, και με πιο σύγχρονα και βιομηχανοποιημένα μηχανικά μέσα.
Με την δυναμοποίηση λοιπόν -όπως ισχυρίζονται- "εκπνευματίζεται η ύλη". Και όσο μεγαλύτερη η αραίωση της ουσίας, τόσο και πιο ελεύθερη, πιο άϋλη και αιθέρια γίνεται, "η μαγική ιαματική δύναμη" του ομοιοπαθητικού παρασκευάσματος, όπως αυτά περιγράφονται στους "αφορισμούς" 118, 128 και 269 του Χάνεμαν. Τους οποίους ασπάζονται και σε αυτούς αναφέρονται όλοι οι ομοιοπαθητικοί, όπως και γράφουν στα βιβλία τους.
Επιστημονικώς, βεβαίως, δεν υπάρχει απόδειξη, περί του ότι η ανατάραξη ενός διαλύματος, ή η λειοτρίβηση, μιας ουσίας, προσδίδει σε αυτήν μια κάποια πρόσθετη βιοχημική ή θεραπευτική ιδιότητα. Είναι δε εξόχως περίεργο να ισχυρίζονται ότι: με το πράγματι "μηδέν" της ουσίας στα παρασκευάσματά τους, και την απουσία μιας οποιασδήποτε φαρμακολογικής φύσεως δραστικότητας σε αυτά, μπορούν να θεραπεύουν... σχεδόν τα πάντα. Τόσο δε πιο γρήγορα, όσο πιο νωρίς αρχίζει η ομοιοπαθητική θεραπευτική, και όσο οξύτερη είναι μία ασθένεια. Ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα, όμως, είναι η διακοπή κάθε φαρμάκου της επιστημονικής ιατρικής, διότι διαφορετικά δεν μπορούν να προκύψουν αποτελέσματα από την ομοιοπαθητική θεραπευτική. Αυτό, όμως προφανώς, περικλείει κινδύνους, για την υγεία και την ίδια τη ζωή του αρρώστου. Αναφέρονται μάλιστα και σχετικά δράματα... ακόμη και θάνατοι.
Προ ετών, είχε προκληθεί ευρεία συζήτηση στο περιοδικό της Μητροπόλεως Βόλου "ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ", Μητροπολίτης της οποίας ήταν τότε, ο νυν Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος. Έγραφε δε στο τεύχος του Δεκεμβρίου 1997: «Διαπιστώνομεν ότι η Ομοιοπαθητική αναλαμβάνει έργον θρησκείας. Ο

ομοιοπαθητικός ιατρός είναι ένας μυημένος, και σκοπός της ομοιοπαθητικής είναι η λύτρωση του ανθρώπου. Όλα αυτά αποπνέουν θρησκεία και θεολογία... Αυτά λοιπόν, και πάμπολλα άλλα, μας δημιουργούν ανησυχίες και είμεθα επιφυλακτικοί έναντι της Ομοιοπαθητικής και των συναφών. Εις το χέρι των Ομοιοπαθητικών ευρίσκεται πλέον να ξεκαθαρίσουν τί είναι, τί ασκούν, πώς το ασκούν. Και να απορρίψουν τα απορριπτέα πρόσωπα, αρχές και κοσμοθεωριακές αντιλήψεις, που είναι ασυμβίβαστα με την ορθόδοξη πίστη και ζωή».

3. Οι άλλες "ενεργειακές θεραπευτικές"

Η οστεοπαθητική, το βιονεργειακό μασάζ, η ρεφλεξολογία, η αγιουρβέδα, η γιόγκα, ο διαλογισμός, η μακροβιοτική, η οργονομία, η μαγνητοθεραπεία, η σαηεντολογία και ένας τεράστιος αριθμός από "ενεργειακές θεραπευτικές μεθόδους" (υπολογίζονται δε, σε περισσότερες από χίλιες), επικαλούνται και αυτές την ίδια "Συμπαντική" ή "Κοσμική Ενέργεια" ή "Βιοενέργεια", ή "Αρχή του Όλου". Έτσι δε, προσοικειούνται και αυτές τον τίτλο "ολιστικές". Και την ενέργεια αυτή (δήθεν) την "διοχετεύουν" στον άνθρωπο με διαφόρους τρόπους ή χειρισμούς ή και τροφικές δίαιτες,... για να "θεραπεύουν", όπως λένε, από διάφορες αρρώστιες.
Η σύγχρονη όμως ιατρική, με αίσθημα υψηλής ευθύνης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, και αυτών τα αποτελέσματα είναι εκείνα των placebo, δηλαδή των εικονικών φαρμάκων ή ψευδοφαρμάκων.

Τα "Μεσσιανικά" και τα "Μεταφυσικά"

Για τις "Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους", τα σχετικά με τις Μεσσιανικές και τις Μεταφυσικές προεκτάσεις τους, έχουν επισημανθεί και από τον υπογράφοντα το παρόν, με βιβλία του, δημοσίευση άρθρων και σε ομιλίες. Και με εκπομπές επίσης από τους Εκκλησιαστικούς Ραδιοφωνικούς Σταθμούς. Με την προσδοκία ότι θα ασχοληθεί και με τα θέματα αυτά η Εκκλησία μας, όταν ο καιρός επιστεί. Εμβαθύνοντας μάλιστα περισσότερο, ως η καθ' ύλην αρμοδία. Ακριβώς δε και διότι... "έκαστος εφ' ω ετάχθη".
Η Διοίκηση της Εκκλησίας μας, δηλαδή, ακριβώς δε επειδή η κατάσταση έχει σημαντικώς επιδεινωθεί, είναι ανάγκη πλέον να αναλάβει την, οφειλομένη άλλωστε, ευθύνη της έναντι του ποιμνίου της, ώστε να μη μένει ανυπεράσπιστο στην ψυχικώς και πνευματικώς επικίνδυνη παραπλάνηση. Όταν π. χ. οι της Ομοιοπαθητικής ισχυρίζονται ότι: «με τις αραιώσεις των ομοιοπαθητικών παρασκευασμάτων τους "εκπνευματίζεται η ύλη", και διαλύεται (η ύλη) ολοσχερώς "στη δική της ατομική πνευματοειδή φύση", για να επιδράσει "η αυτενεργός αυτή ζωτική δύναμη", στον οργανισμό του ανθρώπου, "στο σώμα και στην ψυχή", ώστε να ανακτήσει την υγεία του. Ή ότι: "η ομοιοπαθητική επιδρά και στην πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου". Ακόμη και ότι: "βοηθεί στο να εξαλειφθεί το κακό από τον άνθρωπο, δημιουργώντας αρμονικές συνθήκες στον οργανισμό..., αλλά και στον κόσμο ολόκληρο, για την

πνευματική του τελείωση"»! Αυτά βεβαίως δεν είναι Ιατρική.
Ανάλογα, βεβαίως, όπως εκ των πραγμάτων προκύπτει, είναι και τα των άλλων "ενεργειακών θεραπευτικών" μεθόδων. Οι οποίες —όλως αναληθώς δε και εκείνες— αυτοπροβάλλονται ως "εναλλακτικές, συμπληρωματικές, αναπληρωματικές ή παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι". Από όλες αυτές, έχουν παραπλανηθεί ψυχές. Αυτό δε, εντάσσεται στα άμεσα ενδιαφέροντα της Εκκλησίας του Χριστού!

Συμπερασματικώς

Όλες οι ιατρικώς Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι (ΑΝ.ΘΕ.Μ.) ενεργούν με την "κοσμική" ή "συμπαντική" ενεργειακή δύναμη. Αναφέρεται δε αυτή ως: Πράνα από τους Ινδουιστές, Vis Vitalis ή Ζωική Ενέργεια ή Ζωτική Δύναμη, από τους Ομοιοπαθητικούς, Αιθερική ενέργεια ή Βιοενέργεια, από τους Βιταλιστές, ως Παγκόσμια Συνείδηση, ή ως το Όλον, από τους Ινδουϊστάς ... από όπου και "ολιστικές" όλες αυτές οι "θεραπευτικές", όπως αυτοχαρακτηρίζονται, και με διάφορα άλλα ονόματα, από άλλους.
Η δύναμη αυτή, όπως υποστηρίζουν, "είναι πανταχού παρούσα", ως η "άπειρη σοφία της Φύσης". Ή, με άλλη διατύπωση, ως μία θεότητα απρόσωπη, ακαθόριστη, απροσδιόριστη, η οποία διαχέεται παντού, στη φύση, στα άστρα, στους ανθρώπους, στα ζώα, στα φυτά, στα πράγματα, σε κάθε τι το υλικό. Μια αντίληψη, δηλαδή, σαφώς πανθεϊστική, με τις δοξασίες Ανατολικών Θρησκειών, και κυρίως του Ινδουισμού, με τις "μυστικές", τις "παγανιστικές" και τις "αποκρυφιστικές" παραδοχές.
Συνεπώς, όλες αυτές οι "εναλλακτικές, ή συμπληρωματικές, ή αναπληρωματικές και παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι", εκτός από την Ιατρική, είναι ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ και για την Χριστιανική Θρησκεία και Πίστη.
Η Διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος, επομένως, η Ι.Σ.Ε.Ε., άλλα και η Ι.Σ.Ι. της Εκκλησίας μας, οφείλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους έναντι του ποιμνίου των.

(Πηγή: 'Ορθόδοξος Τύπος', 2 & 9/12/2005)